

בלבבך לעשותו

גליון ז' | חודש ניסן תשע"ט | פרק ז' | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

דבר המערכת

בעזרת השם אנו עומדים כעת בחג הפסח זמן חירותינו. בכל יום טוב ישנו המצות המיוחדים לאותו יום טוב בפרט. מהדברים המיוחדים בחג הפסח הוא מצות אכילת מצה, הנקרא בזוה"ק "מיכלא דמהמנותא". דהיינו שישנו ענין רוחני מיוחד, הנמצא בתוך המצה הגשמית, שמחזק את האמונה של יהודי עם הקב"ה! (כמבואר בארוכה בלקוטי תורה ד"ה ששת ימים דף יג.) באופן כללי יותר אנו מוצאים כעין זה בכל שבת ויו"ט בפסוק נאמר "וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד" שישנו מצות עונג הבאה מאכילת סעודת שבת ויו"ט, "דיתענג לשמיי" ע"י "במתיקין ודובשין".

בהשגחה פרטית, אנו עומדים בגליון שמבאר ענינים מתוך פרק ז' מספר התניא, שבו מדובר אודות העלאת מאכלים לקדושה ע"י אכילתם לשם שמים, ועל מצות עונג שבת ויו"ט. ולכן לקטנו כמה ענינים ונקודות בענין זה.

אנו תפלה שיקויים במהרה מה שכותב רבינו בעל התניא בסוף ההקדמה "ומחיה חיים יזכנו ויחינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

"דיתענג לשמיי" במתיקין ודובשין"

וּפְעָמִים שֶׁהָיָא נִכְלָלַת וְעוֹלָה בְּכַחַיִּית וּמְדַרְגַת הַקְדָּשָׁה, דְּהֵינּוּ כְּשֶׁהַטּוֹב הַמְעַרְבֵּב בָּהּ נִתְפָּרַר מִהָרַע וְגוֹבֵר וְעוֹלָה וְנִכְלָל בְּקִדְשָׁה. כְּגוֹן דְּרַךְ מִשָּׁל הָאוֹכֵל בְּשָׂרָא שְׂמִינָא דְתוֹרָא וְשׂוֹתָהּ יִין מְבַשֵּׂם לְהַרְחִיב דַּעְתוֹ לַה' וּלְתוֹרָתוֹ, כְּדָאָמַר רַבָּא "חֲמֵרָא וְרִיחָא" כו', אוּ בְּשִׁבִיל כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוֹת עֲנֵג שְׁבַת יוֹם טוֹב. אִזְוִי נִתְבָּרַר חַיִּית הַבָּשָׂר וְהֵינּוּ שְׂהִיָּה נִשְׁפָּע מִקְלַפְת גִּבְהָ וְעוֹלָה לַה' בְּעוֹלָה וּכְקָרְבָן. [תניא פרק ז']

שכאשר יהודי אוכל סעודת שבת, אבל במקום להיות שקוע במצוה הוא שקוע בתאוה של אכילת בשר וכיו"ב, הנה היות שמחשבתו ורצונו שקועים כולם באכילה זו עד שכל כולו מתעצם עם הבשר, הרי הוא נעשה כמו שור ממש, ומיחזי כשור הלוכש בגדי שבת...

אבל לכאורה יש להבין: הרי המצוה גופא היא להתענג, ומהו הפירוש שיש להתמקד במצוה ולא בתענוג?

אלא מובן, שכדי לאכול לשם מצות עונג יום-טוב, יש ללמוד המבואר בפנימיות התורה אודות קדושת יום-טוב ופעולתו על האדם והעולם, וע"י ניתן יהיה להבין מהו עונג יום-טוב והיאך זה מתבטא באכילה.

ונזכיר כאן את נקודת הענין 'על קצה המזלג':

ידועה תורת האר"י ז"ל על הפסוק "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם", שבכל מאכל גשמי ישנו ניצוץ קדושה המחיי' אותו ("מוצא פי ה'"), וכאשר האדם אוכל את הלחם, הרי הניצוץ האלקי במאכל נותן חיות לאדם. שכן השורש של הניצוץ האלקי במאכל גבוה מהאדם, ולכן דוקא ע"י המאכל האדם יכול להגיע למדרגה נעלית יותר (כידוע בתורת הסוד ששורש האדם הוא מעולם התיקון, ואילו שורש המאכלים הוא מעולם התוהו שלמעלה מעולם התיקון). ולכן מבואר בספרי חסידות שאדם האוכל לשם שמים, דהיינו כדי שיהיה לו כח לעבוד את ה', הרי הוא צריך לחשוב אודות החיות האלקית שבמאכל ולא על התענוג הגשמי שבו, וכשאוכל באופן כזה הוא מעלה ע"י את המאכל הגשמי לקדושה.

והנה, יום-טוב הוא זמן ששורה קדושה בעולם, שכן ישנה אז עליית העולמות ומתגלה בעולם שרש חיותו כפי שהוא למעלה, ולכן ישנה עלי גם במאכל ונרגש בו שרשו, שכנ"ל הוא יותר גבוה מהאדם, וכשיהודי אוכל ביו"ט בכדי לקיים המצוה, הרי האור האלקי שבמאכל נרגש ומתגלה בנשמת

כל יהודי שומר תורה ומצוות חש התרוממות הרוח בעת בואם של הימים-טובים - אחרי כל ההכנות בגשמיות וברוחניות ועם כניסת יום-טוב, רוח של טהרה נישאת באויר ותחושה של קדושה אופפת את האדם.

וכאשר האדם נכנס לביתו לאחר תפלת ערבית, וניגש לקדש על היין ולסעוד את סעודת החג, ניכר ובולט ההבדל בין יו"ט לימי החול לא רק בתורתו ותפלתו, אלא גם בסעודתו - השולחן מכוסה במפה מיוחדת, ערוך בכלים נאים ומיוחדים, והמאכלים והמשקאות משובחים יותר מאלה של ימי החול. וכפסק ההלכה הערוכה בשולחן-ערוך שגם יום-טוב הוא בכלל הציור של "וקראת לשבת עונג, לקדוש ה' מכובד", ועל כן יש לכבדו ולענגו.

והנה, כאשר מדובר ביהודי ירא שמים, מתעוררת השאלה - איך הנהגה זו מתאימה עם מה שמצינו בספרים הקדושים, בהם הפליגו אודות הזהירות מלשקוע בתענוגי עולם הזה. דככל שהאדם נהנה יותר מאכילה ושתי', הרי הוא מתגשם יותר, ועד שלאחר אריכות ימיו ושנותיו, האדם צריך לעבור 'חיבוט הקבר' כדי לנקות את גופו ולטהרו מטומאתו שקיבל מהנאת עולם הזה ותענוגיו (כפי שמבואר בתניא בפרק ח), וא"כ איך יתכן שדוקא ביום-טוב שהוא יום קדוש שצריכים להוסיף ולהגביר בו חיל בעבודת ה', דוקא אז מצוה לענגו באכילה ושתייה בבשר ודגים וכל מטעמים?

אלא מובן שכאשר יהודי ירא שמים יושב לסעודת יום טוב, הרי הוא מתמקד בעיקר בקיום המצוה שבאכילה זו, ולא בהנאת מעיו ומילוי תאוותו. וכמבואר בפרק ז' בתניא, אודות האוכל כדי 'להרחיב דעתו לַה' ולתורתו, כדאמר רבא חמרא וריחא [פקחין] כו', או בשביל כדי לקיים מצות עונג שבת ויו"ט". כלומר: אכן בשבת ויום-טוב מצוה לעשות סעודה באופן של עונג. אבל צריך לאכול כדי לקיים המצוה.

וידוע הסיפור שמורנו הבעש"ט הק' הראה פעם לתלמידיו מחזה של שור חבוש בשטריימל. להורות

בין גבול הקודש לבין קליפות

וא"כ לפי"ז יש מקום לומר שאין חילוק בין דבר הנאסר עפ"י התורה ובין דבר המותר אם עושהו למלאת תאוותו, אך דע וראה אשר חכמים הגידו (דו"ק כל זה באריכות בספר התניא [ליקוטי אמרים פ"ז]) אשר כל הדברים הנאסרים עפ"י התורה מושפעים חיות עצמותיהם משלש קליפות הטמאות, ומשא"כ דברים המותרים ע"פ התורה מושפעים מקליפת נוגה שנקראת טיקלא משקל שהוא מצרנית בין גבול הקודש לבין קליפות הטמאות, והיא טיקלא משקל אל כל אשר יחפוץ האדם ישנו, או לגבול הקודש או אל מקום ערל וטמא ח"ו,

והנה תשכיל ממוצא הדבר אם יאכל האדם בשר החזיר הנאסר בתורה הגם שיהיה כוונתו לשם שמים שילך בכח האכילה ההיא לעבוד את הש"י וגם עשה יעשה כן שהולך בכח האכילה ההוא לתורה ולתפלה, הנה חטא לה' כי הנה במאכל ההוא החיות משלש קליפות הטמאות ואין להם מבוא לבוא אל הקודש פנימה ונשאר הוא עם הכוחות נפשו נאסר ונקשר בידי הקליפות עד אשר ישוב אל ה', ע"כ נקראים דברים האסורים שהם אסורים ונקשרים ביד הקליפות עד אשר הש"י יבער רוח הטומאה מן הארץ,

משא"כ דברים המותרים עפ"י התורה חיותן מקליפת נוגה שנקראת טיקלא אל כל אשר יחפוץ האדם ישנו, אם יעסוק בהם האדם לשם שמים הנה יכנסו אל הקדושה, ובאם יעסוק בהם למלאות תאוות האהבות רעות הנה יוכללו לפי שעה בג' קליפות הטמאות, אך אעפ"י"כ נקראים דברים המותרים היינו שמותרים ואינם אסורים בידי הש"א, על כן כאשר ילך האדם אח"כ בכח האכילה ההיא לעבוד את הש"י הנה יעלה מעלה מעלה אל הקדושה.

[דקן פקודין מלות עשה נא]

שזהו לשון היתר ומותר כלומר שאינו קשור ואסור בידי החיצונים... מה שאין כן במאכלות אסורות.. שהן משלש קליפות הטמאות לגמרי הם אסורים וקשורים בידי החיצונים לעולם ואין עולים משם עד כי יבא יומם ויבולע המות לנצח כמ"ש ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ...

[מניא פרק ז]

לא לאכול אין זו עבודה

ושמרתם את המצות - שלא יבואו לידי חימוץ, וכן מצות לא תעשה שלא לאכול חמץ, והרי יותר טוב היה אילו לא יאכל מצה וממילא לא יבוא לידי חימוץ. אך, לא לאכול אין זו עבודה לאדם, עיקר העבודה היא לאכול ולשמור עצמו מן האסורים.

[הרה"ק ר' מ"מ מקאלקא]

בכל אכילה יש ניצוץ קדושה

וענין זבחי מתים, כי כל מאכל שהוא המקיים חיות האדם - על כרחך יש בו כח חיות, שעל ידי זה יוכל להתקיים חיות האדם האוכלו, ואתה מחיה את כולם, והוא הניצוץ קדושה שמעלין בכל אכילה, ואפילו דברים האסורים יש בהם איזה ניצוץ קדושה המחיה אותם, אלא שהוא שם אסור בבית האסורים, שאינו יכול לצאת משם, דעל כן נאסרה אכילתו עד עת קץ דהש"י מתיר אסורים, וזה יהיה בכיאת משיח בסעודת לויתן, שיבוער רוח הטומאה מן הארץ.

[מתשנת מרוץ להרה"ק ר' זדוק הכהן]

שו"ת בעבודת ה'

אם כן, יאכל לשם תאוה ואח"כ ישב ללמוד?

בודאי לא זו הדרך, כי בעת שהאדם אוכל כדי למלא תאוותו, הרי באותה שעה חיות המאכל יורדת לשלוש קליפות הטמאות, ובנוסף לחומרת הדבר מצד עצמו, זה גם משאיר 'רשימו' בלתי רצוי על גוף האדם. ולכן, גם אם למעשה ניצל את החיות לקדושה, עדיין גופו יהיה זקוק לזיכוכ ע"י חיבוט הקבר (וכמבואר בתניא פרק ח').

איך יודעים אם דבר מסוים ראוי ומוכשר להשתמש בו לעבודת השם?

בעל התניא מבאר שניתן להעלות את 'קליפת נוגה' לקדושה, ע"י שמשתמשים בדברים המקבלים חיות ממנה ומנצלים אותם לעבודת השם. וכן הוא בכל הדברים המותרים, כגון מאכל כשר, כסף וזהב וכו'.

ולכן נקראים דברים אלו "מותרים", כי אינם "אסורים" וקשורים (כמו "מתיר אסורים") תחת הקליפה.

נמצא שישנו מבחן פשוט האם דבר מסוים ראוי ומוכשר להשתמש בו לעבודת השם: אם השימוש בדבר זה מותר ע"פ שלחן ערוך, ניתן לנצל אותו לעבודת ה' ולהעלות את החיות שבו מקליפת נוגה לקדושה. כגון לאכול כדי שיהיה לו כח לעבוד את ה' או כדי לקיים מצות עונג שבת ויו"ט, וכן לנהוג במכוננית (קאר) כדי לנסוע לישיבה או לדבר מצוה, או אפילו להשתמש בדברים המותרים לצורך עניני עולם הזה, אם מעשיו הם לשם שמים.

ויש להעיר, דגם אם הדברים מוכשרים וראויים לשימוש לשם שמים, על האדם לבחון היטב האם הוא באופן פרטי אכן צריך דבר זה לעבודת ה', וכן האם הוא נוקט לדבר זה דווקא. ולדוגמא, ולדוגמא, בגדים הוה דבר הכרחי, הרי לא בהכרח שיש לו צורך בקניית בגדים מחברה ידוע דוקא, ועד"ז בשאר עניני העולם.

מהו עבודת האכילה?

הנפש הבהמית של האדם באה מקליפת נוגה שהיא תערובת של טוב ורע, וכן כל הדברים המותרים באים מקליפת נוגה. ולכן כל הרצונות, המחשבות, הדיבורים והמעשים הבאים מקליפת נוגה קשורים עם הנפש הבהמית.

כרם, הדברים המותרים נמצאים במצב זה רק לפני שהאדם נגע בהם, אך ברגע שהאדם בא במגע עם דברים אלה, ישנן שתי אפשרויות: אם הוא משתמש בהם לשם שמים, הרי הוא מעלה אותם לקדושה. ואם כוונתו אינה לשם שמים, אזי הוא מוריד את הדברים הללו מקליפת נוגה לשלוש קליפות הטמאות.

נמצא שכאשר אדם אוכל אכילה רגילה, ולמשל נהנה מבייגל טעים, מבלי לחשוב שמטרת האכילה שיהיה לו כח לעבוד את ה', אזי המאכל יורד לפי שעה לשלוש קליפות הטמאות לגמרי, ולא עוד אלא שגם גופו ונפשו נעשים 'מרכבה' באותה שעה לשלוש קליפות הטמאות.

ולאידך, אם האדם מתגבר על רוח תאוותו, ואוכל מתוך כוונה לחזק גופו לעבודת ה', הרי החיות של מאכל זה עולה לה' ונכללת בקדושה, ואזי ארוחתו זו היא כמו קרבן לה', שהיה קרב על המזבח ונשרף ונכלל באש של מעלה. וזהו עבודת האכילה, דהיינו לא רק שלא יאכל למלאות תאוותו, אלא אפילו אם עושה כן לשבוע רעבונו, עדיין זה שייך לקליפה. כל העבודה היא לראות שכל כוונתו תהיה לשם שמים, שיהיה לו כח לעבוד את ה', ומובן שאדם שאכילתו היא באופן כזה אינו נוגע לו אם חסר מלח במאכל וכיו"ב...

מה יעשה האדם אם לא אכל לשם שמים וכעת מתחרט על כך?

מאחר שהמאכל היה מותר, ומצד עצמו לא היה קשור לג' קליפות הטמאות, לכן בידו לתקן את שקלקל, ע"י שינצל את הכח שקיבל מאכילה זו וישקיעו בלימוד התורה, עבודת התפלה וקיום המצוות, דעיי"ז יעלהו מטומאתו.

זלמן אהרן והרשב"ב ר' שלום דובער, משחקים בגן שעל יד חדרו ומתווכחים ביניהם. קרא אותם ושאלם על מה הם מתווכחים, והתביישו להגיד. אחותם דבורה לאה, שהיתה עמם, סיפרה שהויכוח ביניהם היה בדבר מה שהמלמד ר' שלום אמר, שכתוב ב"לקוטי תורה", שיש הבדל בין טבע המידות של ישראל לזה של גוי, להבדיל. הרשב"ב, והוא אז ילד בן חמש, לא יכול להבין שיש הבדל כזה, והרז"א, שהיה קשיש ממנו, ניסה להסביר לו, אך לא נתקבלו על לבו של הילד.

קרא הרבי את המשרת בנציון ושאלו: אכלת היום? כן, השיב המשרת, אכלת טוב? חזר ושאלו. מה שייך טוב? ברוך השם, שבע. ולשם מה אכלת? שאל הרבי. כדי חיות, השיבו. ולשם מה אתה חיי? כדי שאוכל להיות יהודי ולעשות רצונו של השי"ת, השיב המשרת, ונאנח. אמר לו הרבי: שלח לי את הערל איוואן (המשרת

בצ'ר). כשבא איוואן, שאלו הרבי: אכלת היום? כן, השיבו. אכלת טוב? כן, השיבו שוב. ולשם מה אתה אוכל? כדי לחיות. - ולשם מה אתה חיי? כדי שאוכל ללגום קצת יי"ש ולקנח. אמר הרבי לבניו: - רואים אתם שיוכל להיות אוכל כדי לחיות, ועליו לחיות כדי שיוכל להיות יהודי ולקיים רצונו של הקב"ה, ועוד מוסיף אנחה לכך, הוא מרגיש שעדיין אין הוא כפי האמת הטהורה. ואילו הערל חי כדי לשתות משקה ולאכול מיני תרגימא ומחייך, חיות הנובע מהתענוג שמצייר בנפשו את האכילה והשתי' שהן התכלית בעיניו ע"כ.

ואלה הם דברי ההגדה: "ימי חייך הימים, כל ימי חייך להביא הלילות". להביא מובנו להכניס (אריינברענגען). להכניס חיים בימים ולהכניס חיים בלילות. וחכמים מוסיפים "ימי חייך העולם הזה", להכניס חיים בכל עניני עולם הזה, שיהיה עולם-הזה של יהודי (אידישער עולם הזה),

[עפ"י סיפורי חסידים]

אכילה של שבת אינה מגשמת

אמר אחד מראשוני החסידים: יום השבת הוא כל כך קדוש, עד שאפילו האכילה ביום זה אינה מגשמת. ומאחר שהוא כ"כ קדוש, כיצד אפשר, איפא, לשבת ולאכול ביום כזה?

[אולר פתגמים]

מה יש לך נגד המאכל?

פעם ישבו חסידים בשבת אחים והוגשו לשולחן מיני מתיקה, ואחד המסובים התחיל לאכול בהתלהבות יתירה, לא כפי שחסידי צריך לאכול. העיר לו המשפיע: מילא על נשמתך, אינך חס. אבל מה יש לך נגד המאכל? מה עשה לך המאכל, שאתה מוריד אותו?!

[אולר פתגמים]

היה לו קול ערב ודרכו הי' לעבור לפני התיבה. אצל הבעש"ט ז"ל. [ומסורת בידנו שניגון תפלתו היה כפי הנהוג בקאסוב ובוויזניצא עד היום] ונקרא שמו בישראל ר' קאפיל חסיד. ובפי הערלים הי' נקרא "שווייניק" כי דרכו בקודש היה. להעביר ידיו על עיניו בכל פעם. אף בשעה שעסק במסחר. ולקראו הפסוק שויתי ה' לנגדי תמיד. והחזיקו אותו לאיש קדוש.

[ממון אגן שמי']

בורר שבת אסור

וכמו ששמעתי מפיו הקדוש של מורינו ורבינו נ"ע [בעל התניא] בכפר פייענא בימים שלפני הסתלקותו בטבת תקע"ג על ענין האכילה בשבת ששמענו מפ"ק כמה פעמים על פסוק צדיק אוכל לשובע נפשו שהאכילה דשבת אינה כשל חול לברר בירורים. . בשבת בורר אסור אלא האכילה היא. . צדיק אוכל לשובע נפשו. . ושאלתי ממנו אז מאחר שהאכילה היא מאכלים גשמיים שהם מעורבים טוב ורע שהרי אותו הלהם והבשר מתבואה ובהמה א' שאוכלים ממנו בחול. . איך יתכן לומר שבשבת אין מבררים הטוב מן הרע. . מה נעשה ברע שהי' במאכל, וא"כ בהכרח שמתברר כו', והשיבני שזה אינו כי בשבת נפרד הטוב מן הרע מערב שבת למעלה, וכן בכל דברים גשמיים. . ונשארים רק טוב (וזה נעשה בפנימיות הכח שבמאכל, ולפיכך אין ניכר מבחוץ לעין הרואה) וא"כ כל המאכלים בבוא שבת נעשים רק טוב ולכן א"צ לברור". עכלה"ק

[כ"ק אדמו"ר האמת דקד דקך מלוותין סוף מלות לא תפערין]

א"צ להדר בזה

פעם ר' משה בנו של בעל בתניא קבל הזמנה מעת נכדו לבוא לסעוד אצלו לכבוד שבת, באמרו שבת און יום טוב איז דאך א מצוה צו עסן, והפטיר ר' משה [בשם אביו] בכלל די מצוות וואס זיינען תלוי באכילה ושתי' איז נשקשה אויב אין זיי איז מען נישט מהדר.

[ממון מולדות ר' משה]

חיות מהכזית מצה

האפטער רב לעת זקנותו לא הניחווה בניו לאכול הרבה, וגם הכזית מצה בליל פסח, לא נתנו לו בשיעור גדול. ואמר להם: כל המאכלים יש להם טעם עפר אצלי, וכל חיותי הוא מהכזית מצה ומהכזית בהסוכה, ורוצים אתם לקחת גם זה ממני?!

[מאמר מרדכי]

ימי חייך העולם הזה

"וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה" הרבי מהר"ש ראה פעם שני ילדיו, הרז"א ר'

בתניא פרק ז מבאר, שהאכילה צריכה להיות לשם שמים כדי שיהיה ליהודי כח לעבודת את ה', או כדי לקיים מצות ענג שבת וי"ט. לפנינו כמה פנינים יקרים בהם בא ענין זה לידי ביטוי

טעם משתה בשבת ויו"ט

להבין טעם משתה ושמחה בשבת וביו"ט וכו', ששמעתי ממורי [הבעש"ט נ"ע] משל לבן מלך שנשתלח למרחקים לכפר א' פחות הערך, ובהאריך הזמן שמה הגיעו כתב מאביו המלך, לכל יתיאש שמה ושלא לשכוח נימוסי המלכות, כי עוד ידו נטויה להחזירו, ורצה בן המלך לשמוח בו מאד אך חשש מבני הכפר שילעיגו עליו באומרים מה יום מיומים ושמחה זו מה עושה, מה עשה בן המלך, קרא לבני הכפר וקנה להם יין ושאר מינים המשכרים עד ששמחו בעסק היין, והוא מצא את לשמוח מאד בשמחת אביו. ודפח"ח.

והנמשל מובן כי הנשמה בושה לשמוח בשבת בתענוגי אביה המלך מלכי המלכים הקב"ה בהנשמה יתירה, שהוא לו איגרת שלומים מאביו, מחמת הגוף שהוא כבן כפר. לכך ציותה התורה לענג הגוף בשבת ויו"ט, ואז כשהגוף שמח בשמחת הגוף, יש פנאי לנשמה לשמוח בשמחת דבקות המלך הקב"ה וכו', העולה מזה דאין מקום לגוף לשמוח בשבת ויו"ט כי אם כדי שיהיה אז פנאי לבן מלך שהוא הנשמה לשמוח בשמחת אביו שבשמים, משא"כ בלאו הכי. עכ"ל.

[מולדות יעקב יוסף פרשת קדושים]

החסיד שנהנה מרוחניות המאכלים

הרב ר' קאפיל חסיד היה דר בימי חרפו בעיר קאלימייא. היה מתפרנס מחנותו הקטנה, והיה נחבא על הכלים, ולא ידע איש את גבורתו וצדקתו. עד שפעם אחת שבת הבעש"ט ז"ל בקאלימייא ונתגלה גדלותו. ומעשה שהיה כך היה:

בבוא ליל שבת ק' הרגיש הבעש"ט אור גדול זורח בתוך העיר, וישם פעמיו ויסובב בתוך העיר למצא מקום אור גדול הזה, עד כי בא סמוך לבית קטן, והרגיש כי בזה הבית הקטן מאיר אור הגדול. ונכנס הבעש"ט לתוכו, ומצא מרגליות טובה הלא הוא הרב ר' קאפיל שהיה מזמר ומרקד לכבוד שבת בהתלהבות נמרצה, בלי הפוגות שעה ושתיים, ועל השלחן היה ערוך תפנוקי מעדנים, והמתין [הבעש"ט] עד בוש.

ככלותו לזמר ולרקד, נתן לו [הבעש"ט לר' קאפיל] שלום, והחזיר לו שלום. וישאלו הבעש"ט מה זאת שהוא מזמר ומרקד טרם יסעוד? והשיב לו: הרי בזמר יום שבת קודש נאמר: "ואם שלש אלה לפניו צגים", צגים מתחלה כדי שיהנה מרוחניות המאכלים חיות דקדושה, ואחר כך אוכלים. אחר כך נתקרב אל הבעש"ט והי' מתלמידיו.

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

ונכרים הם שהמה תלמידיו במדת אמיתת ולחסידות שלהם וכל רואיהם
יכירון כי הם זרע ברוך ה', ואני יודע שכמעט רוב בחורים היה שגור על
לשונם ספרי תלמידי הבעש"ט, ובפרט מלקוטי אמרים והיו כעץ שתול על
פלגי מים בתורה ובחסידות.

טרכת יו"ט ח"ג ע' 134

שלחן ערוך של חסידות

הרה"ק רבי אהרן ראטה זצ"ל בכל שומרי אמונים זי"ע היה מכנה את
סו"ה תניא בשם "שלחן ערוך של חסידות". וכן היה לו שיעור קבוע מידי
יום ביומו לפני התפילה עם בנו האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל בספה"ק
תניא.

מפי נכד

מביא חיות קדושה וטהרה בלימוד הנגלה

הגאון בעל ראשית ביכורים [תלמיד סאכטשוב] כותב: לדעתי נכון שיקבע
לך שיעור ערך שעה דבר יום ביומו ללמוד ספרי מוסר וביותר נחוץ הוא
ספר התניא, ללמוד ולחזור על כל פרק איזה פעמים עד שהי' נקלט היטב
במוח ובלב, ואז יהיה הלימוד בחלק הנגלה בטהרה ובחיות דקדושה.

מקרי הלכות ח"ח נסופו

היה שגור על לשונם

הגאון רבי שמואל אהרן דייטש [אבי בעל טהרת יו"ט מהעלמיץ] זצ"ל,
כותב: זה היה דרכו של הגאון הצדיק מו"ה משה גרינוואלד זצ"ל [בעל
ערוגת הבושם] רב חינוא ורב חסידא [רצ"ל רבה של חוסט] אשר בדרך
הזה קשר בעבותות אהבה את לב בחוריו המופלגים בעבודת ה' בקשר של
קיימא, פוק חזי מה עלתה בו שתלמידי מעשו מופלגים בתורה וביראה
מופלגים בחסידות וכשמן תורק שם הטוב, ונתפשטו בקרב על הארץ

<<< המשך מעמוד הראשון

שביום טוב כל העולם מתעלה ב"עליית העולמות", וישנה התעלות
והתרוממות כללית מהמצב בימי החול. ואחרי לימוד בעניינים אלה,
הרי הוא מתפלל בכוונה, ובעת התפלה, במיוחד באמירת הפסוקים
והתפילות המדברים אודות החיות שהקב"ה נותן בנבראים, הוא
מתכוון בענין לפי השגתו, הרי כשהוא ניגש לערוך קידוש אחר
התפילה ולקדש את היו"ט, יש בכחו להתעלות מהמשיכה של מילוי
תאות האכילה, ובמקום לחשוב אודות התענוג הגשמי בידו לחשוב
אודות קדושת היום-טוב ושהסעודה היא מצוה של עונג יו"ט.

והגם שידע איניש בנפשי' עד כמה ענין זה הוא אמיתי אצלו, ועדיין לא
הגיע לדרגה של הרגשת קדושה באמת, מכל מקום, אחרי שיודע ומבין
את האמת, ואשר כך צריך להיות, הנה גם אם אינו מרגיש זאת באמת
ובגלוי ממש, הרי בוודאי עצם הגישה שלו לסעודת יום-טוב תשתנה,
דשוב לא יגש לסעודה מתוך רצון לענג את גופו בלבד, וממילא לא
יקפיד דווקא על המאכלים הכי אהובים עליו, ובאם חסר קצת מלח
או שהמאכל נשרף קצת (...), לא יעשה מזה עסק, ולא יחפש למלאות
כרסו, כי הרי יודע ומבין שהעונג צריך להיות מהרוחניות שבמאכל,
ולא מהתענוג שבו, וכוונתו היא שאכילתו תהי' לשם מצוה.

האדם, ועיי' נמשכת חיות אלקית בנפש האדם, ובא לידי מדרגות
גבוהות יותר בעבודת ה' (ראה בארוכה 'חסידות מבוארת - שבת
קודש' מאמר ד"ה יגלה לך טעמי').

וזוהי הכוונה במצות עונג יום-טוב, כלומר אין ענין המצוה להתענג
מהחלק הגשמי והבהמי של המאכל, אלא ענין המצוה הוא להתענג
על ה', רק שתענוג רוחני זה בא ע"י אכילת מאכל גשמי, היות ששורש
המאכל הוא בגבהי מרומים למעלה מעלה, ולכן המאכל משפיע על
האדם האוכלו לש"ש תוספת כח רוחני להתעלות בעבודת ה', ואז
יקויים הפסוק "אז תתענג על ה'", דהיינו עונג הקשור עם אלקות,
העולה ובא מתוך האכילה (וכפי שמבואר במאמר הנ"ל שבשבת לא זו
בלבד שהמאכל מתעלה, אלא יתירה מזו, נמשכת על ידו חיות אלקית
לנשמה).

זוהי נקודת הענין בקצרה, ואף שנראה לכאורה שמדובר בהשגה
נעלית ובמדרגה רוחנית גבוהה, האמת היא שעניינים אלו שייכים לכל
אחד ואחד:

כשמגיע יום טוב, ובחור או אברך לומד בספרי חסידות היאך יש לכל
דבר גשמי שורש למעלה באלקות שהוא עיקר חיותו, ומוסיף ולומד

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת בתיה זבורה בת הרה"ח אבא ע"ה
נלב"ע ח"י כסלו תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אהרן
בן הרה"ח יצחק ע"ה
נלב"ע כ"ג מרחשון תשס"ג

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...